Julia Deck

Ann din Anglia

roman

Traducere din limba franceză
şi note de Marina Vazaca

POLIROM
2026

1

Oamenii se gândesc sau nu se gândesc la asta. Eu mă gândesc de treizeci de ani. Încerc să mă pregătesc. Încerc să mi-l imaginez, să-mi închipui împrejurările în care se va înfăptui inevitabilul, ca și cum faptul de a-l privi sub toate aspectele ar îngădui o ameliorare a ceea ce e mai rău sau pur și simplu supraviețuirea. Treizeci de ani de teamă condimentată cu vagi speranțe, pentru că până la urmă și frica te obosește. Ai vrea să arunci bila pe roata ruletei ca să vezi în ce căsuță va cădea, pe ce număr se va opri, cum se va termina. Îți spui De-ar veni momentul, de s-ar întâmpla aici și acum, vreau să știu ce va fi după, dacă mă voi prăbuși cum e de așteptat sau dacă, de bine de rău, voi supraviețui, ușor dezechilibrată sau, dimpotrivă, liniștită după încercare, pe când înainte viața era ceva de la sine înțeles, era un dat indubitabil, al tău și al cercului tău de oameni vii.

E aici, e acum. E aprilie. E duminică. E seara primului tur al prezidențialelor. În timp ce cobor din autobuzul 64 în direcția Denfert-Rochereau. Am un program precis pentru seara asta. Să mănânc ceva bun. Să aflu rezultatul alegerilor. Să mă duc la culcare cu Edith Wharton. Romanciera studiază mediul din care provine – înalta societate new yorkeză de la începutul secolului XX – ca pe un obiect antropologic. Îi examinează ritualurile, credințele, structurile de gândire. Tocmai am început să citesc *The Custom of the Country*. Edith Wharton pune față în față un grup social în declin, aristocrația industrială a Lumii Noi, cu un altul în plină ascensiune, burghezia afacerilor, care spulberă în câțiva ani vechea putere cu toate obiceiurile ei de veacuri. E șapte seara. Știe deja toată lumea că Emmanuel Macron a învins în primul tur, că îl va câștiga și pe al doilea peste două săptămâni. Știe toată lumea că victoria lui pecetluiește triumful liberalismului economic asupra vechii lumi politice, ajustarea viitorului pe baza calculelor și a cifrelor.

Sper că cina va fi gata repede. Am avut un weekend prost. Cu o zi înainte m-am dus la o întâlnire cu niște cititori care n-au mai venit, într-o mediatecă unde era prea cald. Apoi m-am întâlnit cu Michaël la el acasă. Am cinat împreună cu copiii

lui și ne-am încurcat într-o ceartă legată de ora la care ne vom scula duminică, având de ales între aspirația legitimă la lenevit în pat, o întrecere sportivă și secția de votare, în cazul în care cineva ar fi vrut să meargă să voteze. De-asta am dormit prost și m-am trezit într-o dispoziție și mai proastă. Mi-am plimbat cafeaua prin apartament, am amestecat evaziv prin cratițe. După masa de prânz am jucat cărți – „7 familii". Am câștigat aproape toate partidele, mi s-a mai înseninat dispoziția. Michaël m-a condus la stația de autobuz. Ne-am spus la revedere, până peste câteva zile.

Astă-seară n-am să fac nimic, vreau doar să mă las servită și să mă plâng. Mamei i-ar plăcea să gătim împreună. Mă abțin categoric. Mi se pare că trebuie să ne păstrăm rolurile în mod convențional. Rolul meu este să pun masa, să spăl vasele, să dau cu aspiratorul, să fac ordine criticând felul în care e organizat apartamentul, numărul prea mare de bibelouri de pe bibliotecă, îndoielnica poziționare a prăjitorului de pâine, a cârligelor de agățat prosoapele de bucătărie. Dacă n-aș veni eu cu regularitate, viața ar fi mai calmă și mai ștearsă. Și chiar dacă n-am nimic de obiectat, tot găsesc câte ceva, pentru că în ultima vreme se cam lasă pe tânjală. Mama nu și-a reluat toate activitățile după

lockdown. Cursul de literatură se ține acum prin videoconferință. Piscina e închisă, la expoziții se duce mai rar, evită metroul. Bănuiesc că se teme de scări, că nu mai vede așa bine cum spune. Asta mă îngrijorează și constituie un motiv în plus de reproșuri și dojeneli. Sigur că nu e cea mai bună metodă.

Din autobuzul 64 văd că e senin, că vegetația renaște. Cerul se ascunde sub o boltă de verdeață când autobuzul trece prin parcul de la Bercy. Niște nori palizi se scămoșează deasupra Senei. Se face frumos, îmi zic eu coborând la podul Tolbiac, mergând de-a lungul cheiului, trecând de sistemul de securitate al primei, al celei de-a doua și al celei de-a treia uși a ansamblului rezidențial. Sunt exagerat de multe uși, dar ceilalți proprietari sunt mulțumiți. Când se strică mecanismul vreuneia dintre ele, îl asaltează cu mesaje pe administrator, lipesc bilete de protest în lift. În ceeea ce mă privește, acționarea sistemului de securitate îmi dă o senzație aparte. Mă simt înzestrată cu putere asupra ușilor. Nu mi-aș fi închipuit-o niciodată pe mama într-un imobil atât de select.

La etajul nouă, introduc cheia în broască. Intru și nu simt niciun miros. Niciun semn c-ar fi ceva pe foc. Radioul nu este pornit pe France Culture,

după cum e obiceiul la această oră din zi. În apartament e liniște deplină. O strig pe mama și nu-mi răspunde. Se strânge ceva în mine, ca o carapace pe inimă, care îi permite să bată și să funcționeze. Mă uit spre bucătărie, pe culoarul care duce spre dormitoare. E lumină în baie. Mama e întinsă pe gresie. Nu-i văd decât picioarele. Restul corpului este după perete.

E astăzi, e acum. E clipa pe care tot pândind-o am și dorit-o în mod pervers pentru a ști dacă, în sfârșit, chiar se va întâmpla într-o bună zi, și când, și cum, și ce se va petrece apoi cu mine, dacă voi ceda spaimei și mă voi arunca de la etajul nouă sau dacă, dimpotrivă, mă voi stabili definitiv în apartament astfel încât să nu părăsesc niciodată învelișul mamei mele.

Membrele îi sunt foarte contorsionate. Are gâtul și fața strânse din cauza poziției în care a căzut. Bălăbănește capul, scoate sunete de neînțeles. E murdară la gură, picioarele îi tremură spasmodic. Sunt urme de sânge pe marginea căzii, pe mâna ei. O ating, îi vorbesc, iau în grabă telefonul. Pompierii îmi răspund că vor veni imediat. În așteptarea lor, îi pipăi toate membrele fără să le mișc. Îi vorbesc ca s-o alin, încerc să înțeleg ce spune. În cele din urmă zăresc rufele curate împrăștiate în

jurul ei. Ieri, când am plecat de la ea, începuse să le pună la uscat.

După cinci sau zece minute sosesc pompierii. Doi dintre ei o așază pe targă în timp ce al treilea îmi pune întrebări. Mă întreabă când s-a întâmplat. Îi răspund că nu știu. Mă întreabă dacă e îmbrăcată cu aceleași haine ca ieri. Îi răspund că nu știu. Cere voie să se uite prin bucătărie. Ieri, înainte să plec, am spălat vasele de la prânz, dar nu și ceștile, pentru că ceaiul l-am băut după. Ceștile sunt tot în chiuvetă. Mama nu s-a mai întors în bucătărie după ce am plecat eu, la trei. A stat aproape douăzeci și opt de ore pe gresia din baie, sub lumina orbitoare. Pompierii au instalat-o bine pe targă. De când am găsit-o, a rostit un singur cuvânt inteligibil – *library*, bibliotecă.